

Arrest

nr. 262 699 van 20 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN VYVE
Amazonestraat 37
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 april 2021.

Gelet op de beschikking van 16 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat F. DECLERCQ die *loco* advocaat A. VAN VYVE verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder

toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal er vooreerst op dat de zeer beperkte kennis van verzoeker van de bloedwraak waarin de familie van zijn echtgenote verwickeld is, en het feit dat verzoeker zich er niet over informeerde, moeilijk te verenigen vallen met de vrees die verzoeker aanhaalt om slachtoffer te worden van deze bloedwraak. Verder stelt de commissaris-generaal dat verzoeker geen concrete indicaties heeft dat hij persoonlijk geviséerd wordt door de bloedwraak en dat het feit dat onbekenden in zijn thuisdorp achter hem kwamen vragen hier geen voldoende indicatie voor kan zijn. Bovendien stelt verzoeker bij terugkeer naar Albanië beroep te kunnen doen op de bescherming van de nationale autoriteiten en blijkt uit de landeninformatie dat de Albanese autoriteiten in het kader van bloedvetes voldoende bescherming en redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet treffen.

Aangaande het feit dat verzoekers echtgenote en haar familie erkend in België erkend werden als vluchteling, stelt het Commissariaat-generaal dat elk verzoek individueel dient te worden onderzocht.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt zijn verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft.

3.4. Waar verzoeker stelt zich voor zijn kennis over de bloedwraak te baseren op de informatie die zijn vrouw hem gaf, en dat deze informatie gering is en het voor haar moeilijk is om het onderwerp aan te kaarten aangezien haar vader slachtoffer werd van de bloedwraak, merkt de Raad op dat de schoonmoeder van verzoeker in België verblijft (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, punt 15a), alsook zijn schoonbroers en schoonzus, en de rest van de schoonfamilie (notities persoonlijk onderhoud, p. 11-12). Verzoeker beschikt dus over verschillende informatiebronnen in verband met de bloedwraak, en er zou dan ook verwacht kunnen worden dat hij bij het koesteren van een vrees in verband met deze bloedwraak informatie zou proberen inwinnen over onder andere de actualiteit van het probleem. Dat verzoeker enerzijds beweert te vrezen het slachtoffer te worden van de bloedwraak maar anderzijds hierover nauwelijks informatie heeft proberen vergaren, doet wel degelijk afbreuk aan de door hem verklaarde vrees.

3.5. Waar verzoeker het standpunt van UNHCR betreffende verzoeken om internationale bescherming gebaseerd op een vrees in verband met bloedwraak citeert, merkt de Raad op dat het UNHCR benadrukt dat het al dan niet bestaan van een gegronde vrees afhangt van de omstandigheden van elk individueel geval. Verzoeker dient dan ook in concreto aan te tonen dat hij in zijn individueel geval het risico loopt het slachtoffer te worden van de bloedwraak. Verzoeker slaagt hier echter niet in.

3.6. Waar verzoeker stelt dat het aandachtspunt in zijn dossier zijn officiële band met zijn echtgenote is, die deel uitmaakt van de geïndiceerde familie, en dat hij een jonge man is en dat dit profiel gewoonlijk het slachtoffer wordt van bloedwraak, merkt de Raad op dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij concreet geïndiceerd wordt in de bloedwraak. De bestreden beslissing stelt hierover op goede gronden: "Verder hebt u geen concrete indicatie dat u persoonlijk geïndiceerd wordt door de bloedwraak. U haalt aan dat onbekenden enkele dagen na uw huwelijk kwamen vragen waar u woonde. Dit kan moeilijk als concrete indicatie beschouwd worden. U vermoedt dat dit gebeurde door een persoon uit de families waarmee de familie van uw echtgenote in een bloedwraak mee verwickeld zit (CGVS, p. 6 en 9). Echter kan dit niet uit uw verklaringen afgeleid worden. Dat er onbekende personen kwamen vragen waar u woonde wil niet automatisch zeggen dat u gezocht werd door deze families. Dat er naar u gevraagd werd, kan aan tal van andere redenen liggen. U haalt aan dat de tegenpartij mogelijks op de hoogte kwam van uw huwelijk door uw posts hierover op sociale media (CGVS, p. 6 en 9). Dit is echter niets meer dan een veronderstelling. Naast het feit dat onbekenden kwamen vragen waar u woonde, hebt u geen concrete indicatie dat u geïndiceerd wordt (CGVS, p. 9). Dat u geen concrete indicatie hebt dat u persoonlijk geïndiceerd wordt, blijkt ook uit het feit dat u zelfs niet weet wie uw belagers zijn. U weet ook niet of u door één van de families of door alle drie geïndiceerd wordt (CGVS, p. 10-11)."

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat volgens de kanun aangetrouwde partners niet geïndiceerd worden, en dat hij immers tot een andere familie behoort, doch bang te zijn dat hij wel geïndiceerd zal worden omdat alle andere familieleden van zijn echtgenote Albanië hebben verlaten (notities persoonlijk onderhoud, p. 11), iets wat hij echter niet concreet aantoonst. Hij haalde ook aan dat de schoonbroer van zijn echtgenote, met name de echtgenoot van haar zus, zich sinds één à twee jaar in Albanië bevindt. Deze man bevindt zich dus met betrekking tot de bloedwraak in dezelfde positie als verzoeker. Verzoeker denkt dat deze in een echtscheidingsprocedure zit, doch is hier niet zeker van. Hij weet niet of deze persoon enige problemen heeft gekend in verband met de bloedwraak, en heeft zich hier niet over geïnformeerd (notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Verzoeker toont dus geenszins aan dat hij als lid van de schoonfamilie uitzonderlijk eveneens riskeert het slachtoffer te worden van de bloedwraak, en het feit dat hij zich over de persoon in een gelijkaardige situatie als hem niet heeft geïnformeerd, doet verder afbreuk aan de ernst van de door hem verklaarde vrees. Het is overigens geenszins aangetoond dat één van de

families die de schoonfamilie van verzoeker viseren, op de hoogte zou zijn van de foto's van het huwelijk die verzoeker op sociale media zette.

Waar verzoeker poneert dat de bloedvete "zodanig actueel en gevaarlijk [is] in Albanië dat de vrees van verzoeker bijna als objectief en onweerlegbaar dient te worden beschouwd, onafhankelijk van effectieve geuite bedreigingen", merkt de Raad op dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de bloedwraak nog actueel is, daar hij geen concrete indicaties heeft dat de drie families nog steeds wraak willen nemen op zijn schoonfamilie (notities persoonlijk onderhoud, p. 9) en geen objectieve bewijzen, in de vorm van bijvoorbeeld krantenartikels, neerlegt die aantonen dat de bloedwraak tot op heden van tel is (notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Uit voorgaande blijkt dat er geenszins een objectief risico voor verzoeker op basis van de bloedwraak kan worden vastgesteld.

Dat er door de commissaris-generaal geen twijfels werden geuit over het oorspronkelijke bestaan van de bloedwraak waardoor de echtgenote van verzoeker en haar familie Albanië verlieten, doet geen afbreuk aan bovenstaande analyse betreffende het feit dat verzoeker niet aantoont dat deze bloedwraak nog actueel is of dat hij erbij betrokken is geraakt, noch dat het enigszins waarschijnlijk is dat hij er in de toekomst bij betrokken zou geraken. Dat verzoeker met betrekking tot de bloedwraak een subjectieve vrees zou kennen is niet voldoende om zijn vrees als gegrond te beschouwen.

3.7. Verzoeker beperkt zich verder tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.8. De Raad wijst er bovendien op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij verzoeker evenwel geenszins het geval.

Vooreerst benadrukt de Raad nog dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij nog geen poging heeft gedaan om bescherming te krijgen van de Albanese autoriteiten en dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud stelde voor problemen met de bloedwraak in de toekomst beroep te kunnen doen op deze bescherming (notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Verzoeker bleek dus zelf van mening te zijn dat hij voor bescherming op de autoriteiten van zijn land van herkomst zou kunnen rekenen.

Verzoeker betwist en bekritiseert nu op algemene wijze, doch hij ontkracht noch weerlegt geenszins de motivering in de bestreden beslissing waar in dit verband op goede grond het volgende wordt vastgesteld: "Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt verder ook dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat

ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. In de regio Shkodër in het bijzonder wordt de situatie van families in bloedwraak door de politie nauwgezet opgevolgd door in contact te treden met hen, door regelmatig in de buurt te patrouilleren en hun woningen in de gaten te houden. Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan."

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar en citeert uit een resem verslagen, reportages, rapporten en artikelen, onder meer omtrent bloedwraak en corruptie. Hiermee poogt hij de stelling te verdedigen dat hij vanwege de overheden van zijn land niet de nodige bescherming kan krijgen. Verzoeker neemt de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel en tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te draaien. Dit algemeen, veeleer theoretisch betoog berust echter niet op enige ernstige persoonlijke poging om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen en is overigens gebaseerd op bronnen die allen reeds dateren van tussen 2010 en 2016. Verzoeker ontkent, laat staan weerlegt, dat hij op geen enkel moment klacht heeft ingediend bij de politie betreffende het feit dat hij gezocht zou zijn geworden door de familie die een bloedvete heeft met zijn schoonfamilie. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat erin bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Verzoeker maakt derhalve geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. De loutere verwijzingen naar het bestaan van bloedwraak in Albanië, de algemene betogen over corruptie en de overige verwijzingen volstaan niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals

bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad wijst er nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt, gelet op zijn nalaten zijn problemen bij de Albanese autoriteiten aan te kaarten en aan te klagen, niet in concreto aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoeker toont derhalve niet aan dat het hem met betrekking tot de door hem ingeroepen problematiek, daargelaten de geloofwaardigheid van die verklaarde problemen, aan nationale bescherming ontbreekt.

Betreffende het feit dat verzoekers echtgenote erkend werd als vluchteling en dat de Belgische asielinstanties in haar geval dus zouden hebben besloten dat er onvoldoende bescherming van de lokale autoriteiten voorhanden was, volstaat het te benadrukken dat elk verzoek op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht wordt, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

3.9. De Raad stelt verder vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet voldaan zijn en dat verzoeker derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

3.10. Waar verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 208 631 van 17 oktober 2017 van de Raad, stelt de Raad vast dat verzoeker lijkt te doelen op arrest nr. 193 690 van 13 oktober 2017, met dossiernummer 208 631. Wat er ook van zij, er dient te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen geen precedentwaarde hebben en dat bovendien elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

3.11. Waar verzoeker tot slot betoogt dat zijn relaas in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming met toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar het hogerstaande waar genoegzaam wordt uiteengezet om welke redenen verzoeker niet aantoonde ernstige problemen dienen te vrezen omwille van de bloedwraak en hij hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt. Verzoeker brengt de vaststellingen van de commissaris-generaal niet aan het wankelen en hij brengt geen elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

3.12. Aangaande de door verzoeker aangehaalde schending van artikel 3 en artikel 8 EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt er opnieuw op gewezen dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

3.13. Het bij het verzoekschrift gevoegde identiteitsdocument van de vrouw van verzoeker en het attest aangaande haar zwangerschap kunnen enkel staven dat zij met verzoeker een gezinsband heeft, hetgeen hier niet wordt betwist.

4. Bijgevolg blijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te

vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij thans twee maanden gehuwd is, zoals blijkt uit haar aanvullende nota, en dat daardoor haar vrees nog groter is geworden. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat zij ook vader is geworden van een kind, echtgenoot van een erkend vluchteling is en als dusdanig behoort tot de sociale groep van personen die het slachtoffer kunnen worden van bloedwraak.

In het licht van voormeld betoog, herneemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooreerst volgende gronden voormelde beschikking:

"3.5. Waar verzoeker het standpunt van UNHCR betreffende verzoeken om internationale bescherming gebaseerd op een vrees in verband met bloedwraak citeert, merkt de Raad op dat het UNHCR benadrukt dat het al dan niet bestaan van een gegronde vrees afhangt van de omstandigheden van elk individueel geval. Verzoeker dient dan ook in concreto aan te tonen dat hij in zijn individueel geval het risico loopt het slachtoffer te worden van de bloedwraak. Verzoeker slaagt hier echter niet in."

3.6. Waar verzoeker stelt dat het aandachtspunt in zijn dossier zijn officiële band met zijn echtgenote is, die deel uitmaakt van de geviseerde familie, en dat hij een jonge man is en dat dit profiel gewoonlijk het slachtoffer wordt van bloedwraak, merkt de Raad op dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij concreet gevisieerd wordt in de bloedwraak. De bestreden beslissing stelt hierover op goede gronden: "Verder hebt u geen concrete indicatie dat u persoonlijk gevisieerd wordt door de bloedwraak. U haalt aan dat onbekenden enkele dagen na uw huwelijk kwamen vragen waar u woonde. Dit kan moeilijk als concrete indicatie beschouwd worden. U vermoedt dat dit gebeurde door een persoon uit de families waarmee de familie van uw echtgenote in een bloedwraak mee verwickeld zit (CGVS, p. 6 en 9). Echter kan dit niet uit uw verklaringen afgeleid worden. Dat er onbekende personen kwamen vragen waar u woonde wil niet automatisch zeggen dat u gezocht werd door deze families. Dat er naar u gevraagd werd, kan aan tal van andere redenen liggen. U haalt aan dat de tegenpartij mogelijks op de hoogte kwam van uw huwelijk door uw posts hierover op sociale media (CGVS, p. 6 en 9). Dit is echter niets

meer dan een veronderstelling. Naast het feit dat onbekenden kwamen vragen waar u woonde, hebt u geen concrete indicatie dat u gevisieerd wordt (CGVS, p. 9). Dat u geen concrete indicatie hebt dat u persoonlijk gevisieerd wordt, blijkt ook uit het feit dat u zelfs niet weet wie uw belagers zijn. U weet ook niet of u door één van de families of door alle drie gevisieerd wordt (CGVS, p. 10-11)."

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat volgens de kanun aangetrouwde partners niet gevisieerd worden, en dat hij immers tot een andere familie behoort, doch bang te zijn dat hij wel gevisieerd zal worden omdat alle andere familieleden van zijn echtgenote Albanië hebben verlaten (notities persoonlijk onderhoud, p. 11), iets wat hij echter niet concreet aantoonst. Hij haalde ook aan dat de schoonbroer van zijn echtgenote, met name de echtgenoot van haar zus, zich sinds één à twee jaar in Albanië bevindt. Deze man bevindt zich dus met betrekking tot de bloedwraak in dezelfde positie als verzoeker. Verzoeker denkt dat deze in een echtscheidingsprocedure zit, doch is hier niet zeker van. Hij weet niet of deze persoon enige problemen heeft gekend in verband met de bloedwraak, en heeft zich hier niet over geïnformeerd (notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Verzoeker toont dus geenszins aan dat hij als lid van de schoonfamilie uitzonderlijk eveneens riskeert het slachtoffer te worden van de bloedwraak, en het feit dat hij zich over de persoon in een gelijkaardige situatie als hem niet heeft geïnformeerd, doet verder afbreuk aan de ernst van de door hem verklaarde vrees. Het is overigens geenszins aangetoond dat één van de families die de schoonfamilie van verzoeker viseren, op de hoogte zou zijn van de foto's van het huwelijk die verzoeker op sociale media zette.

Waar verzoeker poneert dat de bloedvete "zodanig actueel en gevaarlijk [is] in Albanië dat de vrees van verzoeker bijna als objectief en onweerlegbaar dient te worden beschouwd, onafhankelijk van effectieve geuite bedreigingen", merkt de Raad op dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de bloedwraak nog actueel is, daar hij geen concrete indicaties heeft dat de drie families nog steeds wraak willen nemen op zijn schoonfamilie (notities persoonlijk onderhoud, p. 9) en geen objectieve bewijzen, in de vorm van bijvoorbeeld krantenartikels, neerlegt die aantonen dat de bloedwraak tot op heden van tel is (notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Uit voorgaande blijkt dat er geenszins een objectief risico voor verzoeker op basis van de bloedwraak kan worden vastgesteld.

Dat er door de commissaris-generaal geen twijfels werden geuit over het oorspronkelijke bestaan van de bloedwraak waardoor de echtgenote van verzoeker en haar familie Albanië verlieten, doet geen afbreuk aan bovenstaande analyse betreffende het feit dat verzoeker niet aantoonst dat deze bloedwraak nog actueel is of dat hij erbij betrokken is geraakt, noch dat het enigszins waarschijnlijk is dat hij er in de toekomst bij betrokken zou geraken. Dat verzoeker met betrekking tot de bloedwraak een subjectieve vrees zou kennen is niet voldoende om zijn vrees als gegrond te beschouwen.

(...)

3.10. Waar verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 208 631 van 17 oktober 2017 van de Raad, stelt de Raad vast dat verzoeker lijkt te doelen op arrest nr. 193 690 van 13 oktober 2017, met dossiernummer 208 631. Wat er ook van zij, er dient te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen geen precedentwaarde hebben en dat bovendien elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

(...)

3.12. Aangaande de door verzoeker aangehaalde schending van artikel 3 en artikel 8 EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt er opnieuw op gewezen dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

3.13. Het bij het verzoekschrift gevoegde identiteitsdocument van de vrouw van verzoeker en het attest aangaande haar zwangerschap kunnen enkel staven dat zij met verzoeker een gezinsband heeft, hetgeen hier niet wordt betwist." (eigen onderlijning).

Door haar betoog ter terechtzitting, waarin de verzoekende partij aanhaalt dat zij thans twee maanden gehuwd is, waarbij zij tevens verwijst naar haar aanvullende nota, en dat daardoor haar vrees nog groter

is geworden, slaagt zij er niet in voormelde concrete vaststellingen in een ander daglicht te stellen. De vaststellingen onder meer dat zij niet aannemelijk maakt dat zij concreet gevisieerd wordt in de bloedwraak, niet aantoonbaar dat deze bloedwraak nog actueel is of dat zij erbij betrokken is geraakt, noch dat het enigszins waarschijnlijk is dat zij er in de toekomst bij betrokken zou geraken, blijven onverminderd overeind. Reeds in de beoordeling in de bestreden beslissing en de gronden van voormelde beschikking werden de relatie van de verzoekende partij en haar (nakende) vaderschap in rekening genomen. Door in haar betoog ter terechtzitting en in haar aanvullende nota te benadrukken dat zij thans twee maanden gehuwd is met een erkend vluchteling, een huwelijksakte te voegen bij haar aanvullende nota en aan te halen dat zij vader is geworden, en aldus in wezen haar gezinssituatie herhaalt, werpt zij geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing en de gronden van voormelde beschikking.

Dit is evenmin het geval waar zij hierbij stelt of dat zij als dusdanig tot de sociale groep van personen behoort die het slachtoffer kunnen worden van bloedwraak. Daargelaten de vraag of, zoals de verzoekende partij voorhoudt, de/haar familie al kan worden beschouwd als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), dient erop gewezen dat hoe dan ook het louter behoren tot een bepaalde sociale groep, er niet automatisch op wijst dat de verzoekende partij persoonlijk en systematisch wordt vervolgd. De vrees voor vervolging dient steeds *in concreto* te worden aangetoond en zij blijft hier in gebreke.

Hoe dan ook benadrukt de Raad dat: *“uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij nog geen poging heeft gedaan om bescherming te krijgen van de Albanese autoriteiten en dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud stelde voor problemen met de bloedwraak in de toekomst beroep te kunnen doen op deze bescherming (notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Verzoeker bleek dus zelf van mening te zijn dat hij voor bescherming op de autoriteiten van zijn land van herkomst zou kunnen rekenen.”* Immers, internationale bescherming kan slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men eerst hierop een beroep doet, uitgeput zijn. Deze vaststellingen worden uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissing en in de voornoemde beschikking. De verzoekende partij gaat hier niet op in, laat staan dat zij erin slaagt deze in een ander daglicht te plaatsen. Tevens herneemt de Raad in dit kader en waar de verzoekende partij ter terechtzitting benadrukt dat haar echtgenote erkend vluchteling is, uit voormelde beschikking hetgeen volgt: *“Betreffende het feit dat verzoekers echtgenote erkend werd als vluchteling en dat de Belgische asielinstanties in haar geval dus zouden hebben besloten dat er onvoldoende bescherming van de lokale autoriteiten voorhanden was, volstaat het te benadrukken dat elk verzoek op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht wordt, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.”* Kortom, de verzoekende partij toont niet *in concreto* aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat in de mate dat de verzoekende partij verwijst naar haar echtgenote en kind met het oog op gezinshereniging, de verzoekende partij hiertoe de geëigende procedure dient te volgen. De Raad stipt in dit verband aan dat een aanvraag tot verblijf in België op grond van gezinshereniging en een verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden, procedures en voorwaarden, en dat een verzoek om internationale bescherming als opzet heeft internationale bescherming te verlenen aan personen die, zoals de verzoekende partij voorhoudt, in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is aan de verzoekende partij om dergelijke vrees of dergelijk risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen, waar zij echter, zoals ook in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, in gebreke blijft.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op rechtspraak van de Raad dient er nog op te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen concrete, individuele en dienstige argumenten bijbrengt die een ander licht werpen op de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS